

Nr 181.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anslag till polisväsendet i riket m. m.; given Stockholms slott den 11 mars 1932.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sam Larsson.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 11 mars 1932.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern EKMAN, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Departementschefen, statsrådet Larsson anför:

I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t under femte huvudtiteln på min hemställan föreslagit riksdagen att för budgetåret 1932/1933, i avbidan på särskild proposition i ämnet, beräkna

dels, under punkten 98, till *polisväsendet i riket* ett extra förslagsanslag av 3 700 000 kronor,

Bihang till riksdagens protokoll 1932. 1 saml. 149 häft. (Nr 181).

1

dels ock, under punkten 99, till *vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet* ett extra förslagsanslag av 960 000 kronor.

Sedan Kungl. Maj:t förut i dag på min hemställen beslutat att genom proposition (nr 178) föreslå riksdagen att antaga ett vid propositionen fogat förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1925 om polismännen i riket, anhåller jag att nu få återkomma till spörsmålen om anvisande av anslag för nyss omförmälda ändamål.

**Grund-
dragen av
1925 års
polisorgani-
sation.**

Till en början torde det därvid tillåtas mig att i största korthet erinra om grunddragen av den nuvarande, genom nyssnämnda 1925 års lag och vissa därtill sig anslutande författningar fastställda organisationen av polismännen.

För polismännens upprätthållande skall riket vara indelat i *polisdistrikt*. Städer, liksom köpingar som enligt särskilda bestämmelser äro pliktiga att själva bekosta för dem erforderlig polispersonal, skola bilda egna distrikt, medan, vad angår den egentliga landsbygden, landsfiskalsdistrikten skola efter vissa grunder indelas i polisdistrikt.

I *andra landsbygdsdistrikt än nyssnämnda köpingar* skola fjärdingsmän (polismän) finnas anställda i den omfattning det erfordras för polisverksamhetens ombesörjande inom vederbörande polisdistrikt. Till kostnaden för avlöning av den, som innehar eller uppehåller *ordinarie* befattning i dylikt distrikt, bidrager statsverket med hälften. Efter enahanda grund utger statsverket bidrag till sådant polisdistrikts kostnad för familjeunderstöd, begravningshjälp och sjukvård vid skada i tjänsten. Till kostnad för avlöning av den, som innehar eller uppehåller *icke ordinarie* befattning, bidrager statsverket med en femtedel. Dylikt polisdistrikt är berättigat att ansluta sin *ordinarie* personal till statens pensionsanstalt, i vilket fall erforderliga avgifter till lika andelar åvila befattningshavaren, polisdistriktet och statsverket, dock att statsverkets bidrag icke bestämts till visst belopp utan motsvarar vad som erfordras för pensioneringens upprätthållande på basis av fastställda avgifter. Anslutes icke befattningshavare till pensionsanstalten, bidrager staten med en tredjedel av den utgående pensionen. Polisdistrikt är skyldigt att låta befattningshavare, som vid den tidpunkt, då den nya lagstiftningen blir tillämplig å distriktet, har *ordinarie* anställning vid polismännen därstädes, i pensionsavseende tillgodoräkna sig även den tid före lagens ikraftträdande, som han i en följd innehaft sagda *ordinarie* anställning. I de retroaktivkostnader, som sålunda kunna uppkomma, deltagar staten på grund av skyldigheten att bidraga till vederbörandes pensionering efter enahanda grund som i övriga pensionskostnader. Därest fjärdingsman på grund av föreskrift i polislagen tjänstgör *utom det område*, för vilket han är anställd, bestridas därigenom uppkommande särskilda kostnader av statsverket, varvid jämväl vad av lönen belöper å tid, som han sålunda tjänstgör, helt bestrides av statsmedel. I sådant fall vidkännes staten därjämte kostnad för personalens skador i tjänsten. Resekostnads- och traktamentsersättning utgår enligt allmänna resereglementet. För resor *inom det område*, för vilket han är anställd, äger fjärdingsman allenast i vissa särskilda fall rätt till resekostnadsersättning av statsmedel. Har fjärdingsman fått sina kläder sönderrivna eller eljest skadade under utövning av polistjänst, därunder inbegripen jämväl handräkningsverksamhet, utgår ersättning härför av statsverket. Därest sådant polisdistrikt, varom nu är fråga, beslutat förse i distriktet anställd fjärdingsman med rikstelefonförbindelse, äger distriktet undfå viss ersättning för i anledning därav uppkommande kostnader. Av statsmedel utgår vidare ersättning för utgifter för telefonsamtal eller telegram i tjänsteärende m. m.

I städer och förenämnda köpingar skola för dessas egna behov anställas polismän, vilka, liksom nämnda polisdistrikts polisverksamhet i övrigt, skola helt bekostas av vederbörande polisdistrikt.

Vid *kriminalpolisavdelning* i stad skola, om och till det antal Kungl. Maj:t bestämmer, anställas kriminalpolismän för användning huvudsakligen utom staden. Då skyldighet att hålla kriminalpolismän för eget behov skall åligga de i regel större städer, som äro pliktiga att tillhandahålla reservpolismän, komma förstnämnda kriminalpolismän att användas huvudsakligen för landsbygdens och de mindre städernas behov. Vederbörande stationsort skall i första hand vidkännas kostnaden för dessa kriminalpolismän, men staten gottgör stationsorten samtliga löne- och pensioneringskostnader och utgifter för begravningshjälp, varjämte staten skall vidkännas alla kostnader, som föranledas av deras kriminalpolisverksamhet utom stationsorten. Resekostnads- och traktementsersättning utgår enligt allmänna resereglementet.

Städer med minst 10 000 invånare ävensom en av Kungl. Maj:t bestämd stad i varje län, där stad med minst 10 000 invånare ej finnes, skola vara pliktiga att vid tillfälligt behov av polisförstärkning å annan ort tillhandahålla en reservpolisman för varje fullt tal av 10 000 invånare — *reservpolis* — dock att tre polismän skola tillhandahållas, även om numerären icke enligt nämnda grund skulle uppgå till tre. Kungl. Maj:t bestämmer, i vad mån reservpolismännen skola utgöras av befäl eller vara beridna. Till polisdistrikt, som skall tillhandahålla reservpolismän, utgår statsbidrag för varje reservpolisman, som skall tillhandahållas, med en tredjedel av de sammanlagda löneförmåner, som årligen tillkomma i distriktet anställd polisman med lägsta lön inom den tjänstegrad, reservpolismannen skall tillhöra. Har polisdistrikt tillhandahållit reservpolispersonal, bestrider statsverket ej mindre vad av vederbörande polisens lön belöper å tid, som han tjänstgjort utom distriktet, ävensom reservpolispersonalens transport till och från tjänstgöringsorten, personalens bostad och kost under tjänstgöringstiden samt särskilda kostnader för hästar och fordon, än även dagarvode till varje polisman. Dessutom skall staten vidkännas kostnader, som kunna föranledas därav att polisman under kommendering såsom reservpolisman skadas eller får sina kläder sönderrivna eller eljest skadade i tjänsten eller som under sådan kommendering uppkomma för telefonsamtal eller telegram i tjänsteärenden.

Landsting skall vara berättigat att organisera ordningspolisavdelning — *landstingspolis*. Till landstings kostnader för polisväsendet bidrager staten efter samma grunder som till kostnaderna för polisväsendet i andra landsbygdsdistrikt än förberörda köpingar; dock att statsbidraget till avlöningskostnaden här alltid är hälften.

I de polisdistrikt, Kungl. Maj:t bestämmer, skola *polismän för hela rikets behov* finnas anställda. Kostnaden för sådan personal bestrides i första hand av vederbörande polisdistrikt men skall gottgöras polisdistriktet av statsverket. Polisdistrikt är också efter Kungl. Maj:ts förordnande skyldigt att draga försorg om andra *särskilda anordningar för polisväsendet i dess helhet*. Polisdistriktets kostnad härför gottgöres likaledes helt av statsmedel. Till dylika anordningar hava hittills hänförs polisskolan i Stockholm, centralbyrån för fingeravtryck, tidningen »Polisunderrättelser» samt särskilda gränsbevakningar.

För behandling av frågor om disciplinär bestraffning av vissa befattningshavare vid polisväsendet skall i varje landstingsområde samt i stad, som ej deltagar i landsting, finnas *poliskollegium*. Detta skall bestå av fyra ledamöter, av vilka ordföranden tillsättes av Kungl. Maj:t och de övriga av landstinget eller vad beträffar stad, som ej deltagar i landsting, av stadsfullmäktige.

Kostnaderna för dessa poliskollegiers verksamhet skola bestridas av statsmedel.

Polislagstiftningen har, såvitt den avser städer, med dem jämställda köpingar samt landsting, trätt i kraft den 1 januari 1926. I övrigt har lagstiftningen blivit satt i tillämpning senast den 1 januari innevarande år.

*Föreslagna
ändringar.*

I förenämnda proposition nr 178, som Kungl. Maj:t denna dag beslutat avlåta till riksdagen, hava framlagts förslag till vissa förändringar i 1925 års polisorganisation. Dessa förändringar gå, såvitt i detta sammanhang är av intresse, väsentligen ut på följande.

Polisstyrkorna i 19 större städer ökas med helt statsavlönad personal om tillsammans 200 man, därav 6 kommissarier och 22 överkonstaplar, vilken personal är avsedd dels att biträda med ordningens upprätthållande i riket i allmänhet, särskilt att i första hand anlitas, då extraordinärt behov av polis förekommer, och dels att å landsbygden biträda med vanliga ordningspolisuppgifter, framförallt övervakandet av vägtrafiken ävensom av tillämpningen av författningar rörande jakt och fiske samt med tillsyn över landstrykare och smugglare m. m. Högsta befålet utövas av en såsom polisman för rikets hela behov anställd statspolisintendent i Stockholm. Genom särskilda bestämmelser åstadkommes, att dessa nya styrkor ständigt stå till förfogande för utkallande i händelse av behov, samtidigt som de under normala förhållanden kunna helt ägna sig åt ordningsuppgifterna på landsbygden. Ifrågakvarande s. k. statspolisavdelningar förses för sin verksamhet på landsbygden med ett antal automobiler och motorcyklar, varjämte viss del av dem göres beriden.

Kostnaderna för statspolisen bestridas eller gottgöras, enligt särskilda beräkningsgrunder, vederbörande städer av statsverket. Att märka är särskilt, att med statsmedel avlönas icke vissa personer utan visst antal av stadens polispersonal samt att statspolismännen under verksamheten på landsbygden i regel skola åtnjuta traktamentsersättning jämlikt särskilda, för dem gällande bestämmelser. I undantagsfall kan, då traktamente utgått, dessutom ersättas skillnaden mellan traktamentets belopp och den verkliga, nödvändiga kostnaden. I vissa fall vid kommendering inom det vanliga verksamhetsområdet utgår ersättning enbart för kostnaden för kost och logi, medan vid kommendering utanför samma område kan utgå, förutom ersättning för nämnda kostnad, särskilt arvode av 5 kronor eller beträffande befäl 8 kronor för dygn.

För möjliggörande av personalbehovets tillgodoseende föreslås, bland annat, att visst statsbidrag skall utgå till Göteborgs stad mot det staden åtager sig att årligen vid polisskolan i Göteborg anordna — i stället för en — två kurser med tillträde till minst hälften av sammanlagda platsantalet för elever från annan ort än Göteborg.

Den för övervakande av utlänningar avsedda s. k. polisbyrån inordnas på visst sätt i den nya statspolisorganisationen.

Statsbidraget till reservpolisen minskas i de städer, som skola tillhandahålla statspolis, till hälften av nu utgående belopp eller alltså till $\frac{1}{2}$ av den på föreskrivet sätt beräknade årslönen.

Stad och sådan köping, som i det föregående omförmälts, skola kunna åtaga sig att tillhandahålla reservpolismän, även i den mån skyldighet därtill icke föreligger. Om städer, som äro skyldiga tillhandahålla reservpolismän, träffa avtal med ersättare, beredda att rycka in vid utkallande av reservpolisen, samt åtaga sig att ställa ytterligare reservpolismän till förfogande till högst dubbla den obligatoriska styrkan, utgår för var och en av sist avsedda reservpolismän, för vilken sådan ersättare finnes, statsbidrag med $\frac{1}{2}$ av årslönen.

Därest reservpolismännen i viss stad, jämlikt Kungl. Maj:ts beslut, skola till visst antal vara beridna, utgår statsbidrag med hälften av stadens kostnad för hållande av erforderligt antal hästar och utrustning för dessa.

Ersättning för resor m. m. åt polisman vid tjänstgöring såsom reservpolis skall utgå på samma sätt som för statspolisen. Under tiden för sådan tjänstgöring bestrider statsverket polisdistriktets kostnad för de tjänstgörande reservpolismännens avlöning, därvid denna kostnad skall beräknas på visst närmare angivet sätt. Ersättning skall vid anlåtande av frivilligt tillhandahållna reservpolismän utgå efter samma grunder som för reservpolismän i övrigt.

Samtidigt förordas i propositionen viss omorganisation av den statliga kriminalpolisen. De av statsmedel avlönade kriminalpolismännen i stad med statspolisavdelning skola tillhöra denna.

Ytterligare torde beträffande förslaget i detta sammanhang allenast böra erinras därom, att enligt detsamma, då utomordentliga omständigheter därtill föranleda, Konungen skall äga förordna, att befattningshavare vid polisväsendet i dess helhet må användas för polisverksamhet utom det område, för vilket de äro anställda. Förslaget i denna del har den praktiska betydelsen, att man i exceptionella fall skall kunna från städerna och köpingarna anlita, förutom statspolisen, även annan personal än nu står till buds. Dessutom skall i dylika fall kunna användas elev vid av staten bekostad eller understödd polisskola. De särskilda kostnaderna vid utkallande bestridas av statsmedel, varav även bestrides vad av vederbörandes lön belöper å tid, som han sålunda tjänstgör. Har polisskoleelev använts och uppbär sådan elev under tjänstgöringstiden icke lön eller motsvarar hans lön icke lägsta lön för ordinarie polisman i den stad, där polisskolan är förlagd, skall dessutom till honom av statsmedel utgå ett belopp motsvarande denna lön eller skillnaden mellan denna och den lön han åtnjuter.

Ändringsförslaget är avsett att bringas i tillämpning från och med den 1 januari 1933.

Jag övergår härefter till behandling av *anslaget till polisväsendet i riket* **Anslaget till polisväsendet i riket.** för budgetåret 1932/1933.

Anslaget var i riksstaten för budgetåret 1925/1926 upptaget med 1 480 000 kronor, för budgetåret 1926/1927 med 1 750 000 kronor och för budgetåret 1927/1928 med 1 640 000 kronor. Anslaget har sedermera varje gång höjts, för budgetåret 1928/1929 till 1 800 000 kronor, för budgetperioden 1929/1930 till 1 960 000 kronor, för budgetåret 1930/1931 till 2 190 000 kronor och för löpande budgetår till 2 280 000 kronor. Nettoutgifterna å anslaget under budgetperioden 1930/1931 utgjorde 2 267 919 kronor.

För innevarande budgetperiod har anslaget, såsom framgår av 1931 års statsverksproposition (femte huvudtiteln, punkten 98) och riksdagens skriftelse nr 5 A (punkten 91), beräknats på följande sätt:

	Kronor.
Den lokala polisorganisationen å landsbygden	490 000
Retroaktiva pensionsavgifter för extra polismän och fjärdingsmän å landsbygden	42 000
Landstingens polisväsen	46 250
Reservpolisorganisationen	266 700
Kriminalpolisorganisationen	240 000
Polisskola	65 000
Tidningen »Polisunderrättelser»	84 000
Centralbyrån för fingeravtryck	24 000

	Kronor.
Granskning av polislagstiftningens tillämpning m. m.	5 000
Gränskontroll	30 000
Till användning enligt förut gällande grunder	995 000
	Summa 2 287 950

Slutsumman har avrundats nedåt till 2 280 000 kronor.

I årets statsverksproposition lämnade jag en redogörelse för resultaten av vissa beräkningar, som — i viss utsträckning med ledning av från länsstyrelserna infordrade uppgifter — inom socialdepartementet verkstälts angående de belopp, vartill i anslaget ingående poster, under förutsättning att ändringar ej vidtoges i 1925 års organisation av polisväsendet, borde uppskattas för nästa budgetår. Dessa resultat framgå av följande tablå:

	Kronor.
Den lokala polisorganisationen å landsbygden.....	1 631 000
Retroaktiva pensionsavgifter för extra polismän och fjärdingsmän å landsbygden	42 000
Utgifter för s. k. extra landsfiskaler.....	235 000
Landstingens polisväsen	36 500
Reservpolisorganisationen	271 000
Kriminalpolisorganisationen	232 000
Polisskola	66 000
Tidningen »Polisunderrättelser»	66 000
Centralbyrån för fingeravtryck	24 000
Gränskontroll	25 000
	Summa 2 628 500

I samband med min redogörelse härför anmärkte jag, att något särskilt*belopp för granskning av polislagstiftningens tillämpning m. m. icke beräknats, detta enär denna granskning upphört.

Utöver sistnämnda summa — 2 628 500 kronor — beräknades i statsverkspropositionen, att genomförandet av det då under utarbetande varande förslaget till ändringar i 1925 års polisorganisation skulle för ifrågavarande budgetperiod medföra en kostnadsökning av 970 000 kronor. Huvudparten av detta kostnadsbelopp borde, framhölls det i statsverkspropositionen, bestridas från nu ifrågavarande anslag. Emellertid syntes vissa poster lämpligen böra utgå från anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet. Då det vid tidpunkten för statsverkspropositionens avlåtande icke var möjligt att närmare angiva, hur de nytillkommande beloppen borde fördelas på de särskilda anslagen, ansågs lämpligast, att hela det nya kostnadsbeloppet då påfördes anslaget till polisväsendet i riket.

Därjämte ansågs anslaget till polisbyrån, som för närvarande är upptaget under andra huvudtiteln, böra överföras till socialdepartementets huvudtitel och därvid uppgå i förevarande anslag till polisväsendet i riket. Härför räknades med ett ökat medelsbehov av 70 000 kronor.

Med hänsyn härtill uppskattades i statsverkspropositionen anslaget till polisväsendet i riket för nästa budgetår preliminärt till (2 628 500 + 970 000 + 70 000) 3 668 500 kronor. Sist angivna belopp avrundades uppåt till 3 700 000 kronor.

Jag anhåller nu att få upptaga till närmare behandling de särskilda anslagsbehoven var för sig.

Vad då först angår posten till *den lokala polisorganisationen å landsbygden*, torde under denna med hänsyn till att lagen om polisväsendet i riket nu trätt i tillämpning beträffande samtliga polisdistrikt ej längre, såsom hittills skett, böra upptagas endast den *ökning* i kostnaden för nämnda organisation, som 1925 års polisreform beräknats medföra, utan man lär er hädanefter böra beräkna posten till det belopp, vartill statens samtliga årliga kostnader för ifrågavarande organisation sammanlagt kunna uppskattas.

*Den lokala
polisorgani-
sationen å
lands-
bygden.*

Innan jag ingår på en sådan uppskattning vad nästa budgetår angår, torde jag få erinra, att 1925 års riksdag approximativt räknade med att de ordinarie befattningshavarnas antal i polisdistrikt å den egentliga landsbygden vid övergångstidens utgång skulle utgöra 700. De icke ordinarie befattningarna i dylika polisdistrikt beräknades, likaledes approximativt, vid samma tidpunkt komma att utgöra 2 450. Av nu föreliggande uppgifter framgår, att ordinarie fjärdingsmanstjänster inrättats i betydligt större omfattning än sålunda tidigare beräknats. Antalet dylika tjänster utgör nämligen för närvarande i runt tal 1 120. I gengäld hava extra ordinarie fjärdingsmanstjänster allenast inrättats till ett antal av omkring 1 240. I anledning härav vill jag framhålla, att det i och för sig måste betraktas såsom glädjande att utvecklingen gått i denna riktning. Visserligen föranleder det större antalet ordinarie tjänster ökade utgifter för statsverket, men detta förhållande torde mer än uppvägas av den ökade effektivitet, som polisväsendet erhåller genom att med polistjänsten helt sysselsatta och mera kvalificerade krafter i större omfattning komma till användning.

Den totala personalkostnaden, omfattande lön, dyrtidstillägg, årliga pensionsbidrag, begravningshjälp och familjeunderstöd, för de *ordinarie* fjärdingsmännen beräknades av 1925 års riksdag efter genomförd omorganisation till i runt tal 2 000 000 kronor. Enligt nu inhämtade uppgifter kunna totalkostnaderna för ifrågavarande ordinarie personals avlöning — därunder inbegripet i vissa fall utgående dyrtids- och ålderstillägg — uppskattas till omkring 2 800 000 kronor. Kostnaden, per befattningshavare räknat, är icke obetydligt mindre än vid polislagens genomförande beräknades. Det må emellertid framhållas, att polismännens antal samt lönebeloppen ännu icke blivit i alla distrikt slutligt fastställda, varför uppskattningen i viss mån måste vara approximativ.

Vad beträffar de *icke ordinarie* fjärdingsmännen beräknades av 1925 års riksdag den årliga totalkostnaden för dessa till i runt tal 1 000 000 kronor. Den minskade utsträckning, varuti dylika befattningar inrättats, föranleder till att — med stöd av lämnade uppgifter — samma kostnad nu kan, ävenledes

approximativt, uppskattas till omkring 700 000 kronor. Här är alltså den på varje polisman belöpande kostnaden *högre* än enligt 1925 års beräkning.

Statsverkets årliga bidrag till den ordinarie personalens avlöning och för den icke ordinarie personalen torde på grund av det anförda kunna uppskattas till ($\frac{1}{2} \times 2\,800\,000 + \frac{1}{5} \times 700\,000$) 1 540 000 kronor.

De årliga kostnaderna för *de ordinarie fjärdingsmännens pensionering* synas approximativt kunna uppskattas till 60 000 kronor. Vid beräkningen härav har jag utgått från att statens bidrag i de fall, då statens pensionsanstalt anlitas, kan uppskattas till ett belopp något understigande $\frac{1}{3}$ av 12 % av tjänstepensionsunderlaget, det sistnämnda utgörande $\frac{2}{3}$ av de löneförmåner, som vederbörande befattningshavare högst må åtnjuta. Jag har vidare tagit hänsyn till att pensionsanstalten i åtskilliga fall icke anlitas för pensioneringen, därvid statens bidrag utgår först vid inträffande pensionsfall.

På grund av vad sålunda anförts skulle ifrågavarande anslagspost kunna för nästa budgetperiod uppskattas till (1 540 000 + 60 000) 1 600 000 kronor. Då i detta belopp torde kunna inrymmas även de statsverket åvilande, i det föregående ej särskilt berörda, övriga kostnaderna för den lokala polisorganisationen å landsbygden — jag syftar exempelvis på bidrag till familjeunderstöd, begravningshjälp och sjukvård vid skada i tjänsten, kostnad för extra bevakning m. m. — torde något särskilt belopp ej behöva beräknas härför.

Retroaktiva pensionsavgifter för polismän och fjärdingsmän å landsbygden. Utgifterna för *retroaktiva pensionsavgifter till de å landsbygden vid vederbörande distrikts övergång till den nya organisationen anställda polis- eller fjärdingsmän*, som kunna bliva berättigade till pension, beräknades för budgetåret 1925/1926 belöpa sig till 21 000 kronor, motsvarande hälften av den uppskattade årskostnaden. För var och en av de sex därpå följande budgetperioderna har räknats med hel årskostnad 42 000 kronor. Anledning till ändring härutinnan synes ej föreligga, varför utgiftsposten även för budgetperioden 1932/1933 torde uppskattas till 42 000 kronor.

Utgifter för extra eller biträdande landsfiskaler m. fl. Vid anslagsberäkningarna föregående år hava under en särskild post medel beräknats till användning enligt förut gällande grunder. Till denna post hava dock hänförts icke blott utgifter, som skulle utgå i polisdistrikt, där den nya ordningen icke blivit genomförd, utan därunder hava jämväl hänförts utgifter, som i polisdistrikt på landsbygden skulle uppkomma enligt den nya ordningen, *till det belopp de motsvarades av utgifter enligt äldre ordningen*. Detta har föranletts därav att, som redan anförts, anslagsposten till den lokala polisorganisationen å landsbygden hittills endast upptagit den *ökning* i kostnaden för nämnda organisation, som polisreformen medfört.

På grund av det nya beräkningssätt — föranlett av att den i lagen om polisväsendet i riket stadgade övergångstiden nu gått till ända — jag förut förordat i fråga om sistnämnda post, hava i denna nu inräknats en stor del av de kostnader, till vilka medel hittills beräknats under posten till användning enligt förut gällande grunder. Emellertid hava till sistnämnda post pläгат hänföras vissa utgifter för s. k. extra eller biträdande landsfiskaler m. fl., vilka med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande anlitas såsom medhjälpare åt de ordinarie lands-

fiskalerna i åtskilliga distrikt. Till dessa utgifter, vilka alltjämt måste tills vidare belasta anslaget till polisväsendet i riket, har ej hänsyn tagits vid beräkningen här förut av posten till den lokala polisorganisationen å landsbygden.

Med hänsyn till det anförda torde, å ena sidan, något belopp av ifrågavarande anslag att utgå enligt förut gällande grunder icke böra beräknas för nästa budgetår, men, å andra sidan, under en särskild post medel böra upptagas till statens utgifter för de extra eller biträdande landsfiskalerna m. fl.

Medelsbehovet för nämnda personal uppskattades preliminärt i årets statsverksproposition för nästa budgetår till 235 000 kronor. Med hänsyn till numera erhållna, mera preciserade uppgifter samt till sedermera inkomna framställningar torde detta belopp böra höjas, förslagsvis till 300 000 kronor. Jag utgår från att dyrtidstillägg å de ifrågavarande befattningshavarnas löner bör, sedan nu övergångstiden är slut och utgifternas storlek för framtiden kan med större säkerhet beräknas, överföras till att, såsom i statsverkspropositionen antagits, utgå från femte huvudtitelns allmänna dyrtidstilläggsanslag.

Härefter torde jag få redogöra för de utgifter, som för nästa budgetår kunna beräknas komma att belasta ifrågavarande anslag i anledning av den föreslagna, för ordningspolisändamål avsedda statspolisen. Häruti inräknas i detta sammanhang icke de särskilda kostnaderna för statsverket på grund av utvidgning av polisskolan i Göteborg eller det ökade medelsbehovet till följd av att kostnaderna för polisbyrån i Stockholm nu torde böra bestridas från anslaget. Ej heller beröras här löne- och pensioneringskostnaderna för den föreslagna statspolisintendentsbefattningen. Till dessa utgifter återkommer jag i det följande.

De genomsnittliga årliga utgifterna för statspolisorganisationen, såvitt desamma äro av beskaffenhet att böra bestridas från anslaget till polisväsendet i riket, hava enligt en vid förberörda, denna dag beslutade proposition nr 178 fogad bilaga (*Bilaga E*) beräknats komma att, då reformen blivit fullt genomförd, uppgå till följande belopp:

	Kronor.
Löner	820 000
Pensioneringskostnader	116 000
Uniformering	60 000
Inköp av hästar m. m.	9 600
Underhåll av hästar samt stallkostnad	84 000
Inköp av automobiler	40 000
Underhålls- och driftkostnader för automobiler	80 000
Inköp av motorcyklar	6 400
Underhålls- och driftkostnader för motorcyklar	24 000
Beväpning och personlig utrustning	3 500
Tekniska hjälpmedel	3 000
Lokalkostnader m. m.	15 000
Expenser	5 600
Andra kostnader vid användning av stats-(och reserv-)polis.....	20 000
Summa	1 287 100

*Statspolis-
organisa-
tionen.*

De kostnader för ändamålet, som belöpa å nästa budgetår, hava emellertid med hänsyn huvudsakligen å ena sidan till att organisationen föreslås träda i kraft först den 1 januari 1933 men å andra sidan till att alla kostnader för nyanskaffning av fordon, hästar, materiel etc. då skola bestridas, uppskattats till omkring 980 000 kronor. Hur beloppen närmare beräknats framgår av nämnda bilaga.

Det synes mig uppenbart, att samtliga här uppräknade och eljest i förenämnda proposition angivna kostnader för statsverket i anledning av reformen böra få bestridas från förevarande anslag, i den mån de icke, enligt vad jag kommer att angiva, äro av natur att böra utgå från anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet.

Det *faktiska anslagsbehovet* för nästa budgetår i anledning av statspolisorganisationen uppgår emellertid ej till nämnda belopp 980 000 kronor. Visserligen torde man tills vidare böra utgå från att, då det gäller de avsevärda beloppen till statspolisens löner och till bidrag till pensioneringskostnaderna, ett förskotts-förfarande bör anordnas, möjligen i analogi med vad som gäller i fråga om statsbidrag till avlöning åt lärare vid folk- och småskolor. Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att i sinom tid efter vederbörlig utredning besluta härom. Även därest sådant förskotts-förfarande anordnas, blir emellertid anslagsbehovet för lönerna och pensioneringskostnaderna mindre än de å budgetåret belöpande kostnaderna för samma ändamål, i det att, i överensstämmelse med vad som är föreskrivet beträffande nämnda lärare, en mindre del av avlönings- och pensioneringskostnaderna icke torde böra täckas av förskotten. Härtill kommer, att av övriga kostnader åtskilliga lära vara sådana, att på dem bör tillämpas den hittills för statens bidrag till städernas polisväsen vanliga utbetalningsregeln, nämligen att utbetalning sker kvartalsvis i efterskott. I anledning härav torde anslagsbehovet för den för ordningspolisändamål avsedda statspolisen för nästa budgetår kunna beräknas till i runt tal 900 000 kronor.

Kriminal-polisorganisationen.

Posten till *kriminalpolisorganisationen*, som jag härefter upptager till behandling, har från och med budgetåret 1927/1928 uppskattats till 240 000 kronor. Härav utgöra 178 000 kronor beräknade kostnader för avlöning, dyrtidstilllägg ej inräknade, åt 60 kriminalpolismän, 40 000 kronor beräknade kostnader för dyrtidstilllägg och 12 000 kronor beräknade pensioneringskostnader. Dessutom ingår i beloppet en summa av 10 000 kronor, avsedd att användas som bidrag för grövre brotts upptäckande och misstänkta personers efterspanande och gripande.

Under år 1931 hava vissa förändringar vidtagits i fråga om kriminalpolismännens förläggingsorter m. m. Genom beslut den 12 juni 1931 förordnade sålunda Kungl. Maj:t — med upphävande av förut meddelad föreskrift om anställande vid Hälsingborgs stads kriminalpolisavdelning av 1 polisman för kriminalpolisverksamhet huvudsakligen utom staden — att vid Malmö stads kriminalpolisavdelning skall, utöver tidigare föreskrivet antal, finnas anställd ytterligare 1 kriminalkonstapel. Genom tre särskilda beslut den 19 juni 1931 förordnade Kungl. Maj:t vidare, *dels* att vid kriminalpolisavdelningen i Jönköping, där tidigare 2 kriminalkonstaplar för verksamhet huvudsakligen utom staden varit anställda, skall finnas anställd för dylik verksamhet, förutom

1 kriminalkonstapel, 1 kriminalöverkonstapel, *dels* att vid kriminalpolisavdelningen i Halmstad, där tidigare 2 kriminalkonstaplar för verksamhet utom staden varit anställda, skall för sådan verksamhet finnas anställd allenast 1 kriminalkonstapel, *dels ock* att för kriminalpolisverksamhet huvudsakligen utom Stockholm skall vid kriminalpolisavdelningen i nämnda stad finnas anställd, utöver tidigare stadgat antal, ytterligare en kriminalöverkonstapel. För samtliga de nuvarande kriminalpolismännens förläggningssorter efter dessa förändringar har jag tidigare i dag lämnat redogörelse (proposition nr 178 sid. 55).

Utbyttandet av en kriminalkonstapelsbefattning i Jönköping mot en kriminalöverkonstapelsbefattning synes böra föranleda höjning av det för avlöningar beräknade beloppet med omkring 800 kronor, medan indragningen av en konstapelstjänst i Halmstad bör medföra en sänkning av samma belopp med omkring 2 400 kronor. Om för tillfället bortses från den nya kriminalöverkonstapelsbefattningen i Stockholm, skulle alltså kostnaderna för kriminalpolismännens avlöningar frånsett dyrtidstillägg kunna beräknas till 176 400 kronor.

Som nyss nämnts hava kostnaderna för dyrtidstillägg å lönerna hittills uppskattats till sammanlagt 40 000 kronor, motsvarande ej fullt 23 % av avlöningsbeloppen. En avsevärd sänkning av detta belopp torde kunna företagas. Om dyrtidstilläggen — vilket är tillfyllest — beräknas efter 15 %, skulle kostnaderna för desamma kunna uppskattas till 26 500 kronor.

Avlöningskostnaderna för den nya kriminalöverkonstapelsbefattningen i Stockholm utgöra, inklusive dyrtidstillägg, enligt överståthållarämbetets uppgift i runt tal 7 300 kronor.

Med hänsyn till nu berörda förhållanden beräknades i årets statsverksproposition medelsbehovet för kriminalpolisorganisationen till (176 400 + 26 500 + 7 300 + 12 000 + 10 000) 232 200 kronor eller i avrundat tal 232 000 kronor.

Den nu föreslagna omorganisationen av kriminalpolisen skulle medföra viss ökning av kostnaderna. Den på nästa budgetår belöpande kostnadsökningen kan beräknas till 18 000 kronor. Med hänsyn till gällande föreskrifter angående utbetalning av statsbidragen för kriminalpolismännens avlöning och pensionering synes emellertid ökningen av anslagsbehovet för nästa budgetår på grund av reformförslaget kunna uppskattas till i runt tal 9 000 kronor.

På grund av vad sålunda anförts torde för nästa budgetår för kriminalpolisorganisationen böra beräknas ett belopp av (232 000 + 9 000) 241 000 kronor eller avrundat 240 000 kronor.

Vad härefter angår medelsbehovet för *reservpolisorganisationen*, torde jag först få anmäla, att jag under förarbetena till årets statsverksproposition lät inhämta vissa uppgifter angående statens kostnader för denna organisation under budgetåret 1930/1931.

*Reservpolis-
organisa-
tionen.*

Av uppgifterna framgick, bland annat, att de stående kostnaderna, d. v. s. statsbidragen till reservpolismännens avlöning, under nämnda budgetperiod uppgått till i runt tal 210 300 kronor. På grund av ökning i folkmängden åligger det emellertid Stockholm att — utöver vad tidigare varit fallet — tillhandahålla *dels* från och med den 1 januari 1931 1 reservpolisman, *dels ock*

från och med ingången av innevarande kalenderår ytterligare 2 reservpolis-män. Av samma anledning hava envar av städerna Göteborg och Malmö — utöver den skyldighet som tidigare i sådant hänseende ålegat dem — ålig-gande att hålla 1 reservpolisman, Göteborg från ingången av sistförflutna och Malmö från och med innevarande kalenderår. Med nu gällande före-skrifter torde den ökning av reservpolispersonalen, som sålunda ägt rum under och efter budgetåret 1930/1931, medföra en ökning av de årliga statsbidra-gen till reservpolisorganisationen av ungefär 6 000 kronor. Under förut-sättning av oförändrade grunder skulle alltså medelsbehovet för nästa budget-år för statens stående kostnader i anledning av reservpolisorganisationen kun-na uppskattas till (210 300 + 6 000) 216 300 kronor.

Enligt de inhämtade uppgifterna hade vidare statens kostnader i anledning av reservpolisens utkallande — däruti icke inräknade sådana kostnader som skola bestridas av anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid po-lis- och åklagarväsendet — uppgått till i runt tal 26 600 kronor.

Under innevarande budgetår hava genom särskilda beslut av Kungl. Maj:tt till åtskilliga länsstyrelser förfogande ställts vissa belopp till bestridande av kostnader för förhyrande och drift av motorfordon, avsedda att användas vid övervakande av motorfordonstrafiken å landsbygden, ett ordningspolisändamål, vartill reservpolisen hittills tagits i anspråk. Behov av medel härtill skulle — vid oförändrad organisation — föreligga även för nästa budgetår till ett uppskattat belopp av 28 000 kronor.

På grund av vad sålunda anförts beräknades i årets statsverksproposition an-slagsposten till reservpolisorganisationen till (216 300 + 26 600 + 28 000) 270 900 kronor, vilken summa avrundades till 271 000 kronor.

Bland de nu ifrågasatta ändringarna i 1925 års polisorganisation böra i det-ta sammanhang bemärkas, *dels* att i de städer, som skola tillhandahålla stats-polis, nu utgående statsbidrag till reservpolismännens avlöningar föreslås sko-la minskas till hälften, *dels* att, därest stad åtagit sig att för viss tid tillhanda-hålla ytterligare reservpolismän, för var och en av dessa, dock högst för dubbla det antal, som staden är skyldig tillhandahålla, föreslås skola utgå statsbidrag med $\frac{1}{6}$ av årslönen, under förutsättning att staden träffat avtal med ersättare, beredda att rycka in vid utkallande av reservpolispersonal, *dels ock* att sär-skilda statsbidrag föreslås skola utgå till städer, som äro skyldiga att hålla beridna reservpolismän.

Man har ansett sig böra räkna med att ungefär 100 sådana ersättare, som nyss angivits, skola komma att anställas och att alltså nuvarande reservpolis-antalet ökas med 100 man. Då minskningen i statsbidraget till vissa reserv-polismäns löner föranleder en minskning i det årliga medelsbehovet av omkring 80 000 kronor och det belopp, som motsvarar $\frac{1}{6}$ av årslönen för varje konsta-pel, i genomsnitt ansetts kunna beräknas till 550 kronor, skulle statens årliga bidrag till reservpolisens avlöningar, efter det ändringsförslaget genomförts, kunna beräknas till omkring (140 000 + 550 × 100) 195 000 kronor. De sär-skilda statsbidragen till städer, som äro skyldiga att hålla beridna reservpolis-män kunna — därest, såsom jag förutsatt, skyldighet för städerna föreskrives

att hålla tillhopa 36 reservpolishästar — beräknas uppgå till för år räknat sammanlagt 28 080 kronor.

Om den föreslagna statspolisorganisationen genomföres, skulle vidare reservpolisen i avsevärt mindre utsträckning än hittills behöva tagas i anspråk, och övervakandet av motorfordonstrafiken torde i regel helt komma att övertagas av statspolisen. I anledning härav synas några belopp för täckande av kostnaderna vid reservpolisens utkallande eller till förhyrande och drift av motorfordon icke i regel komma att erfordras, sedan statspolisorganisationen genomförts. Jag förbiser härvid icke, att på vissa orter reservpolisen, också sedan statspolisen inrättats, kan komma att användas även under normala förhållanden, och naturligtvis bör Kungl. Maj:t alltjämt kunna i särskilda fall anvisa medel till bestridande av kostnaderna för förhyrande och drift av motorfordon, avsedda för reservpolis. Erinras må, att under posten till statspolisorganisationen inräknats ett visst belopp till kostnader vid användning av stats- och reservpolis.

Ändringsförslagen äro, såsom redan nämnts, avsedda att bringas i tillämpning från och med den 1 januari 1933. Emellertid utbetalas enligt gällande föreskrifter ifrågavarande statsbidrag kvartalsvis i efterskott. På grund härav torde medelsbehovet för reservpolisorganisationen för nästa budgetår kunna beräknas till ($\frac{3}{4} \times 271\,000 + \frac{1}{4} \times 195\,000 + \frac{1}{4} \times 28\,080$) 259 020 kronor eller i avrundat tal 260 000 kronor.

I detta sammanhang torde jag få erinra, att på senare tid medel anvisats åt flertalet länsstyrelser för inköp av bilvägar. Då med utgången av innevarande budgetperiod behovet av dylika vägar torde i stort sett vara tillfredsställt, lära några medel för detta ändamål icke behöva beräknas för nästkommande budgetår. Bilvägarna böra givetvis övertagas av statspolisavdelningarna.

Det årliga statsbidraget till *landstingens polisväsen* har från och med budgetåret 1927/1928 beräknats till 46 250 kronor. Landstingspolis finnes för närvarande i Östergötlands, Blekinge och Malmöhus län. Från och med innevarande kalenderår skola vissa inskränkningar vidtagas i avseende å landstingspolisens numerär, vilket skulle för statsverkets vidkommande medföra motsvarande minskning av medelsbehovet för ifrågavarande ändamål. På grund närmast härav har förevarande post vid de preliminära beräkningarna i statsverkspropositionen ansetts, under förutsättning att ändringar ej vidtagas i 1925 års polisorganisation, för nästa budgetår kunna sänkas till 36 500 kronor.

Anledning synes mig emellertid förefinnas till ytterligare sänkning av ifrågavarande anslagspost. I samtliga de tre län, där landstingspolis finnes, är nämligen avsett att stationera särskilda statspolisavdelningar, vilkas uppgifter i huvudsak komma att sammanfalla med landstingspolisens åligganden. Särskilda bestämmelser äro också ifrågasatta i avsikt att underlätta för befattningshavare vid landstingspolisen att beredas anställning vid den utökning av städernas poliskärer, som föranledes av statspolisavdelningarnas inrättande. Ehuru det enligt min mening bör vara landstingen obetaget att alltfort mot statsbidrag hålla särskild landstingspolis, torde man dock kunna räkna med, att landstingen, därest statspolisorganisationen kommer till stånd, allmänt låta

*Lands-
tingens
polisväsen.*

landstingspolisen försvinna. Även om så skulle bliva förhållandet, måste emellertid vissa medel beräknas för pensioneringsbidrag, som det åligger statsverket att utgiva, samt, vad angår nästa budgetår med hänsyn till tidpunkten för reformförslagets ikraftträdande och gällande utbetalningsföreskrifter, för de avlöningsbidrag, som skola utbetalas under de tre första kvartalen. Med anledning av det anförda föreslår jag, att posten för nästa budgetår beräknas till 30 000 kronor.

Statspolisintendenten. Vid den nyss gjorda uppskattningen av medelsbehovet för nästa budgetår på grund av den föreslagna, för ordningspolisändamål avsedda statspolisen tog jag icke hänsyn till kostnaderna för statspolisintendentens avlöning och pensionering. Statspolisintendenten skall nämligen utgöra ett sammanhållande och vägledande organ för verksamheten icke blott inom hela statspolisen utan även för polisväsendet i dess helhet och är med hänsyn härtill att betrakta som sådan polisman, vilken avses i 4 § av lagen om polisväsendet i riket.

I och för förberedande av omorganisationen har ifrågasatts, att den blivande statspolisintendenten tillsättes redan i början av nästa budgetperiod, senast från och med den 1 oktober 1932. De på nästa budgetår belöpande kostnaderna för intendentens avlöning hava under hänsynstagande härtill beräknats till 13 000 kronor, medan samma kostnader för hans pensionering torde kunna beräknas till drygt 1 000 kronor. Emellertid torde utbetalningarna av statsmedel till dessa ändamål i enlighet med vad som gäller i fråga om övriga särskilda anordningar för polisväsendet i dess helhet komma att ske kvartalsvis i efterskott. Medelsbehovet för nästa budgetår synes alltså kunna beräknas till ($\frac{3}{4} \times 14\,000$) 10 500 kronor eller i avrundat tal 11 000 kronor.

Polisskolan i Stockholm. För *polisskolan i Stockholm* uppskattades den årliga kostnaden enligt organisationsplanen 1925 till 57 000 kronor. Med detta belopp räknades också för budgetåret 1926/1927. I anslutning till beräkningar från överståthållarämbetet uppskattades beloppet till polisskolan för budgetperioden 1927/1928 till endast 56 020 kronor men höjdes för budgetåret 1928/1929 till 60 000 kronor, med vilket sistnämnda belopp även kalkylerats beträffande perioderna 1929/1930 och 1930/1931.

I statsverkspropositionen 1931 beräknades kostnaden för ifrågavarande ändamål till 75 000 kronor. Att sålunda högre belopp beräknades än tidigare berodde på *dels* att i anslagsposten inräknades ett belopp av 10 000 kronor för beredande av pension åt föreståndaren för polisskolan, fjärde polisintendenten V. Ekström, *dels ock* att man räknade med en ökning av hyreskostnaderna för polisskolan av för år räknat i runt tal 5 000 kronor.

I skrivelse den 20 mars 1931, nr 5 A, framhöll emellertid riksdagen, att riksdagen ansett sig böra vidtaga en avvikelse från Kungl. Maj:ts förslag i fråga om ersättningen av statsmedel till Stockholms stad för pension åt polisintendenten Ekström. Riksdagen anförde härom närmare följande.

Vad denna fråga angår, vill riksdagen först och främst framhålla, att det härför avsedda beloppet, 10 000 kronor, torde vara avsevärt för högt. Emellertid lär i varje fall något särskilt belopp för ändamålet icke böra beräknas, innan storleken av pensionen och ersättningen i vederbörlig ordning bestämts.

På grund härav har riksdagen ansett sig icke kunna godtaga förslaget, att ifrågavarande belopp nu inräknas i anslaget.

I detta sammanhang vill riksdagen hava uttalat, att det, med hänsyn, bland annat, till den korta tid — allenast något över 5 år — Ekström tjänstgjort som föreståndare för polisskolan, framstår för riksdagen såsom uppenbart, att gottgörelse av statsmedel icke rimligen bör beredas staden för hela det belopp, Ekström av denna tillerkännes i pension. Det synes riksdagen riktigt och skäligt, att vid avgörande av frågan om den utsträckning, i vilken pensionen bör ersättas staden, hänsyn tages till förhållandet mellan den tid, Ekström innehafte befattningen såsom föreståndare för polisskolan, och den tid, han i övrigt varit i Stockholms stads tjänst.

Riksdagen har således funnit sig böra företaga en nedsättning med 10 000 kronor av det nu äskade anslaget till polisväsendet i riket.

En dylik beskärning av anslaget utgör emellertid naturligtvis ej hinder för att, därest så skulle påkallas, redan under nästkommande budgetår från anslaget, vilket har förslagsanslags karaktär, utbetalas vederbörligen bestämd gottgörelse i ifrågavarande hänseende. Till den sålunda bestämda ersättningen torde sedermera vid uppgörande av kommande budgetförslag hänsyn böra tagas.

Den nu ifrågavarande anslagsposten har alltså för innevarande budgetperiod beräknats till 65 000 kronor.

I skrivelse den 20 augusti 1931 har *överståthållarämbetet* för budgetåret 1932/1933 uppskattat behovet av medel till förevarande ändamål till 70 000 kronor.

Vid prövningen av medelsbehovet för ifrågavarande ändamål torde först vara att beakta, att, såsom jag förut i dag haft anledning meddela, förslag till viss omorganisation av polisskolan nu föreligger. Sedan nämligen Kungl. Maj:ts den 3 juli 1931 uppdragit åt styrelsen för polisskolan att verkställa utredning, huruvida och i vad mån reglementet för skolan med hänsyn till den vid dess tillämpning vunna erfarenheten eller eljest borde ändras, samt jag, enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande, sedermera tillkallat vissa sakkunniga att biträda styrelsen vid berörda utredning, har styrelsen i skrivelse den 23 januari 1932 framlagt förslag till vissa ändringar i det nu gällande reglementet för polis-skolan i Stockholm.

Vidare torde jag få erinra, att Kungl. Maj:ts genom beslut den 4 mars 1932 bemyndigat överståthållarämbetet att i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 26 juni 1925 (nr 341) angående utbetalning av statsbidrag till polisväsendet såsom bidrag till kostnaderna för pension åt polisintendenten Ekström utbetala 952 kronor för år räknat jämte å nämnda belopp belöpande rörligt pensionstillägg; skolande ifrågavarande bidrag utgå räknat från och med den 1 juli 1931.

Till det förslag rörande ändringar i reglementet för polisskolan, som styrelsen för polisskolan framlagt och vilket är avsett att tillämpas från och med den kurs, som hålles under hösten innevarande år, har jag ännu icke hunnit taga slutlig ståndpunkt. Emellertid synes genomförandet av detta förslag icke komma att medföra kostnadsökning — åtminstone ej någon väsentlig sådan — för statsverket. Vid anslagsberäkningen torde således hänsyn icke behöva tagas till förslaget.

I anledning däremot av beslutet om statsbidrag till polisintendenten Ekströms pensionering torde anslagsposten bära höjas med 1 000 kronor. Jag föreslår därför, att kostnaderna för polisskolan i Stockholm för nästa budgetår uppskattas till (65 000 + 1 000) 66 000 kronor.

*Polisskolan
i Göteborg.*

Till statsbidrag åt *Göteborgs* stad för *polisskolan* därstädes med anledning av förslaget om utvidgning av skolans verksamhet torde i enlighet med vad som därom anförts i förenämnda proposition nr 178 för nästa budgetår bära beräknas 7 000 kronor.

*Tidningen
»Polisunder-
rättelser».*

För budgetåret 1930/1931 uppskattades kostnaden för utgivandet av tidningen »*Polisunder rättelser*» till 65 000 kronor. För innevarande budgetperiod har samma kostnad beräknats till 84 000 kronor. Höjningen med 19 000 kronor var föranledd därav, att nytt femårsregister, omfattande åren 1926—1930, skulle upprättas och utgivas från trycket under år 1931, och berodde alltså på en tillfällig utgift.

För budgetåret 1932/1933 har överståthållarämbetet i sin skrivelse den 20 augusti 1931 beräknat beloppet till utgivande av nämnda tidning till 66 200 kronor. I årets statsverksproposition upptogs i anledning härav ifrågavarande anslagspost till 66 000 kronor. Anledning att frångå denna uppskattning saknas.

*Central-
byrån för
finger-
avtryck.*

Kostnaden för upprätthållandet av *centralbyrån för fingeravtryck* har överståthållarämbetet i sin nyssnämnda skrivelse uppskattat till 24 000 kronor.

I samband med framläggande av förslag till ändringar i den nuvarande kriminalpolisorganisationen har jag förut i dag uttalat mig för en utvidgning av centralbyrån för fingeravtryck genom anställande därstädes av en kriminalöverkonstapel och en kriminalkonstapel. Kostnaden för en sådan förändring skulle för år räknat utgöra omkring 11 800 kronor. Då emellertid ändringen bör äga rum först från den 1 januari 1933, erfordras med hänsyn jämväl till att statsbidraget utbetalas kvartalsvis i efterskott för nästa budgetår i anledning av densamma allenast ett belopp av i runt tal 3 000 kronor.

På grund av det anförda vill jag förorda, att medelsbehovet för upprätthållande av centralbyråns för fingeravtryck verksamhet under budgetåret 1932/1933 uppskattas till (24 000 + 3 000) 27 000 kronor.

Polisbyrån.

Alltsedan år 1915 har i Stockholm funnits en särskild polisbyrå med huvudsaklig uppgift att övervaka här i riket vistande utlänningar. Byråns nuvarande arbetsuppgifter framgå förutom av Kungl. Maj:ts beslut den 21 juni 1922 (se andra huvudtiteln 1923 sid. 63) av kungörelsen den 11 november 1927 (nr 411) med vissa föreskrifter i anledning av lagen om utlännings rätt att här i riket vistas. Sålunda åligger det byrån, bland annat, att mottaga, registrera och bearbeta de uppgifter rörande visering, uppehålls- och arbetstillstånd m. m., som enligt stadganden i 6 kap. av nämnda kungörelse skola insändas till polismästaren i Stockholm, att med ledning av dessa uppgifter öva kontroll över att medgivna tidsfrister för vistelse här i riket m. m. icke överskridas samt att verkställa utredning i anledning av från utrikesdepartementet för yttrande

remitterade ansökningar om visering för inresa eller förlängd vistelse här i riket, i den mån utredningen måste äga rum utom Stockholm. Byrån står under chefskap av polismästaren i Stockholm med tredje polisintendenten som närmaste man.

Erforderliga medel till upprätthållande av polisbyråns verksamhet bestredos till en början från det under sjätte, sedermera femte, huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till avlöning och underhåll av särskild polisstyrka på landet. Från och med budgetåret 1923/1924 har för ändamålet årligen upptagits ett särskilt anslag under andra huvudtiteln. Anslaget, som haft extra anslagskaraktär, utgjorde till och med budgetåret 1926/1927 60 000 kronor men höjdes, sedan byråns arbetsbörda under år 1926 ökats genom de då införda bestämmelserna om arbetstillstånd, för budgetåret 1927/1928 till 70 000 kronor. Därefter har anslaget för varje år upptagits till sistnämnda belopp. Det för budgetåret 1931/1932 anvisade anslaget har av Kungl. Maj:t genom beslut den 21 maj 1931 ställts till polismästarens i Stockholm förfogande för uppehållande av byråns verksamhet under sagda budgetår. Kungl. Maj:t har därvid föreskrivit, att av anslagsbeloppet högst 63 012 kronor 80 öre finge anordnas till gottgörelse för de utgifter, som Stockholms stad under nämnda tid kunde få vidkännas för avlöning jämte beklädnadsersättning åt polismän vid Stockholms poliskår, vilka komme att beordras till tjänstgöring vid byrån, och avlöning till kvinnliga biträden samt högst 6 987 kronor 20 öre till lokalhyra jämte värme och belysning, städning, telefonavgifter, registreringskort, inventarier, tillfälligt biträde och expenser i övrigt.

Byråns personal utgöres för närvarande — frånsett mera tillfällig arbetskraft — av dels två polismän från Stockholms poliskår, nämligen en kriminalkommissarie och en kriminalkonstapel, dels ock femton skrivbiträden.

I skrivelse den 13 november 1931 har polismästaren i Stockholm hemställt, att för byråns verksamhet under budgetåret 1932/1933 måtte äskas ett anslag av 70 000 kronor. Polismästaren har därvid med utgångspunkt från det nuvarande personalbeståndet uppskattat avlöningskostnaderna till omkring 65 000 kronor, medan utgifterna för lokalhyra m. m. beräknats till omkring 5 000 kronor.

I promemorian rörande reservpolis och statspolis m. m. har föreslagits, att polisbyrån skulle flyttas in under statspolisintendentens befäl. Därmed skulle bland annat vinnas närmare samarbete med statspolisavdelningarna, i vilkas uppgifter ju skulle ingå att biträda vid tillsynen över utläningarna. I samband därmed skulle uppnås en besparing därigenom att den kommissarie, som skulle anställas å den blivande statspolisavdelningen i Stockholm, jämväl skulle tjänstgöra vid polisbyrån. Vid denna skulle i samband härmed kriminalkonstapelsbefattningen ändras till en kriminalöverkonstapelstjänst. Denne överkonstapel skulle hava den närmaste ledningen av polisbyrån, i den mån kommissariens tid toges i anspråk för statspolisens verksamhet.

Det sålunda framlagda förslaget, mot vilket de i ämnet hörda myndigheterna icke haft något att erinra, anser jag mig efter samråd med chefen för justitiedepartementet böra biträda. Beträffande skälen för denna min ståndpunkt till-

låter jag mig att hänvisa till vad som anförts förut denna dag vid framläggandet av förslag till ändringar i polislagen. Såsom framgår av statsverkspropositionen, har något belopp för ändamålet icke upptagits under andra huvudtiteln. Vid bifall till ifrågavarande förslag skulle den särskilda polispersonalen vid polisbyrån, som nu utgöres av en kriminalkommisarie och en kriminalkonstapel med en sammanlagd årsavlönning av omkring 16 300 kronor, utbytas mot en kriminalöverkonstapel med avlönning per år av omkring 7 300 kronor. Besparingen kan alltså uppskattas till 9 000 kronor för år räknat. Ändringarna äro avsedda att genomföras från och med den 1 januari 1933.

Vid uppskattningen av medelsbehovet under nästa budgetår för polisbyrån bör hänsyn tagas även till viss pensioneringskostnad. Genom beslut den 4 mars 1932 har nämligen Kungl. Maj:t bemyndigat överståthållarämbetet att i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 26 juni 1925 (nr 341) angående utbetalning av statsbidrag till polisväsendet till Stockholms stads polisdistrikt såsom bidrag till kostnaderna för pension åt kriminalkommisariern O. F. Holmgren, vilken under 10 år av sin till 39 år uppgående anställningstid vid nämnda polisverk bestritt av statsverket avlönad befattning vid polisbyrån, utbetala 1 477 kronor för år räknat jämte å nämnda belopp belöpande rörligt pensionstillägg; skolande ifrågavarande bidrag utgå räknat från och med den 1 augusti 1928. Statens årliga kostnader i anledning härav torde för närvarande kunna uppskattas till omkring 1 700 kronor.

Kostnaderna för upprätthållande av polisbyråns verksamhet hava hittills direkt bestritts av statsmedel. Det torde emellertid vara lämpligt, att från och med nästa budgetår eller möjligen nästa kalenderår beträffande polisbyrån tillämpas enahanda utbetalningsföreskrifter, vilka gälla för övriga särskilda anordningar för polisväsendet i dess helhet. Någon sakligt betingad anledning att i detta hänseende göra skillnad mellan polisbyrån och de övriga anordningarna torde ej finnas, och ur formell synpunkt är det givetvis angeläget att enhetliga bestämmelser tillämpas. I så fall komma statsverkets utgifter för polisbyrån att utbetalas kvartalsvis i efterskott.

På grund av det anförda förordar jag, att för upprätthållande av polisbyråns verksamhet för nästa budgetår under ifrågavarande anslag beräknas ett belopp av $(\frac{1}{2} \times 70\,000 + \frac{1}{4} \times 61\,000 + \frac{3}{4} \times 1\,700)$ 51 525 kronor eller i avrundat tal 52 000 kronor.

Gränskontroll.

Från och med budgetåret 1927/1928 har för varje särskild budgetperiod posten för *gränskontroll* beräknats till 30 000 kronor. Anordningar för dylik kontroll hava ansetts kunna i vissa fall lämpligen åstadkommas på det sätt, att Kungl. Maj:t med stöd av 4 § i lagen om polisväsendet i riket förordnat, att i visst polisdistrikt skulle finnas anställd polispersonal för hela rikets behov. Sådan polispersonal finnes sålunda anställd i Trälleborg och i Eda socken (Charlottenberg) i Värmland. På vissa andra ställen hava andra anordningar av ekonomiska och praktiska skäl synts vara lämpligare. Sålunda anlitas i flera län mot särskild ersättning tullpersonal som biträde med passgranskning m. m. I Värmlands län är en särskild person anställd för att biträda med övervakande av över Charlottenberg till Sverige inkommande utländska undersåtar

samt för sådant ändamål särskilt medfölja de från Norge över Charlottenberg anländande tågen. Särskilt kostsamma för statsverket äro de anordningar för gränskontroll, som vidtagits i Norrbottens län. Där finnas för närvarande anställda tre extra polismän (gränspolismän) för övervakande av trafiken över gränsen mot Finland. Vidare biträder i stor utsträckning tullpersonal, lydande under Haparanda och Kiruna tullkammare, polismyndigheterna vid gränskontrollen. Och ytterligare äro särskilda anordningar vidtagna för passkontrollen i Haparanda och å järnvägslinjen Vassijaure—Kiruna.

De årliga kostnaderna för de nuvarande anordningarna för gränskontrollen synas enligt inom socialdepartementet företagen undersökning uppgå till ett belopp överstigande 50 000 kronor. Det vill emellertid synas som om vissa åtgärder, ägnade att minska kostnaderna för gränskontrollen, nu kunna vidtagas.

En av länsstyrelsen i Norrbottens län på min anmodan verkställd förberedande undersökning, vars resultat framlagts i skrivelse den 11 mars 1932, synes sålunda giva vid handen att kostnaderna för anlitaandet inom länet av tullpersonal för gränskontroll kunna avsevärt nedbringas. Möjligen stå besparingar att vinna även på andra håll. På grund härav förordar jag, att posten till gränskontroll för nästa budgetår försöksvis uppskattas till 45 000 kronor.

Förut denna dag har Kungl. Maj:t på mitt förslag beslutat för riksdagen framlägga förslag till lag om skyldighet i vissa fall att tillhandahålla förnödenheter m. m. för ordningsmaktens behov (proposition nr 179). Enligt detta förslag skall, då polisstyrka sammandrages för ordningens upprätthållande, länsstyrelse under särskilda förhållanden äga förordna om skyldighet att i enlighet med föreskrifterna i lagen på anfordran av polismyndighet tillhandahålla förnödenheter, transportmedel, rum för personal, hästar och fordon ävensom materialier och annat, som är oundgängligen erforderligt för polisverksamhetens uppehållande och som icke med tillräcklig skyndsamhet kan på annat sätt anskaffas. Transportmedel och rum, som sålunda tillhandahållas, skola upplåtas med nyttjanderätt, i övrigt skall tillhandahållande ske med äganderätt, såvida ej annat vid anfordran bestämts eller kan anses överenskommet. Såväl för nyttjande som för övertagande med äganderätt skall lämnas full ersättning liksom också för uppkommande skada och intrång.

Den ersättning, som sålunda kan komma att utgå, innefattar en utgift för polisverksamheten och bör bestridas av nu ifrågavarande anslag. Riksdagens medgivande till att för sådant ändamål anlita anslaget torde böra inhämtas. Något belopp bör emellertid tydligen icke beräknas för ändamålet, så mycket mindre som anslaget är av förslagsanslags natur.

I enlighet med det anförda skulle beräkningen av anslaget till polisväsendet i riket för budgetåret 1932/1933 te sig på sätt framgår av följande tablå:

Den lokala polisorganisationen å landsbygden	kronor	1 600 000
Retroaktiva pensionsavgifter för polismän och fjärdingsmön å landsbygden	»	42 000
Utgifter för extra eller biträdande landsfiskaler m. fl.	»	300 000
Statspolisorganisationen	»	900 000

Kostnader i anledning av lag om skyldighet i vissa fall att tillhandahålla förnödenheter m. m. för ordningsmaktens behov.

Sammanfattning av de särskilda posterna.

Kriminalpolisorganisationen	kronor	240 000
Reservpolisorganisationen	»	260 000
Landstingens polisväsen	»	30 000
Statspolisintendenten	»	11 000
Polisskolan i Stockholm	»	66 000
Polisskolan i Göteborg	»	7 000
Tidningen »Polisunderrättelser»	»	66 000
Centralbyrån för fingeravtryck	»	27 000
Polisbyrån	»	52 000
Gränskontroll	»	45 000

Summa kronor 3 646 000

Med någon avrundning torde anslaget från dessa utgångspunkter kunna bestämmas till 3 650 000 kronor, vilket belopp, i jämförelse med anslaget för innevarande budgetår å 2 280 000 kronor, innebär en ökning med 1 370 000 kronor. Det må erinras, att den föreslagna omorganisationen endast delvis föranlett denna stegring, i det att en mycket avsevärd del av ökningen förorsakas av den omräkning av anslaget efter delvis nya grunder, som ansetts böra bliva en följd av att lagen om polisväsendet i riket numera skall vara satt i tillämpning inom samtliga polisdistrikt. Därjämte bör fasthållas, att av ökningen ett belopp av 70 000 kronor, motsvarande den nuvarande kostnaden för polisbyrån, icke innebär någon ny statsutgift utan blott en överflyttning från annan huvudtitel.

Anslaget torde böra utgå enligt av mig här förut och tidigare i dag vid framläggande av förslag till ändringar i polislagen (proposition nr 178) förordade ändrade grunder.

Anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet.

Anslaget till *vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet*, vartill jag härefter övergår, upptogs för första gången i riksstaten för budgetåret 1925/1926. Anslaget beräknades för budgetåret 1929/1930 till 800 000 kronor och för budgetåret 1930/1931 till 870 000 kronor. För innevarande budgetperiod har anslaget uppskattats till 950 000 kronor. Netto-utgifterna å anslaget under sistförflutna budgetår utgjorde 993 057 kronor.

Beträffande anslagets användning äro bestämmelser meddelade i kungörelse den 26 juni 1925 (nr 342) angående ersättning åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet för vissa av deras verksamhet föranledda utgifter m. m. med däri genom kungörelser den 7 maj 1926 (nr 176), den 19 september 1929 (nr 339) och den 9 maj 1930 (nr 130) gjorda ändringar. Därjämte bestridas från och med budgetåret 1926/1927 från förevarande anslag jämväl de ersättningar, som tillkomma landsfiskalerna jämlikt kungörelsen den 17 september 1851 (nr 31) angående ersättning till länsmän och nämndemän i de fall, då flera härader hava gemensam tingstad i brottmål.

För vinnande av ökad kontroll och vidgad erfarenhet rörande anslagsmedlens disposition har anslaget från och med innevarande budgetår uppdelats på två anslagsposter, den ena å förslagsvis 750 000 kronor avseende resekostnads-

och traktamentsersättningar och den andra å förslagsvis 200 000 kronor avseende andra ersättningar enligt nyssnämnda bestämmelser.

I årets statsverksproposition anförde jag, att med hänsyn till senaste belastningssiffror samt till den ökning i utgifterna, vilken vore att förvänta i samband med att den nya polislagen trädde i tillämpning inom hela riket, anslaget skulle behöva höjas till 1 100 000 kronor. Emellertid föreläge, anförde jag vidare, även vissa anledningar till minskning av anslaget. 1931 års riksdag hade nämligen på förslag av Kungl. Maj:t beslutat sådana ändringar i väglagens bestämmelser angående hållande av vägsyn, att beträffande vägdistrikt med vägkasseunderhåll sådan syn skulle äga rum allenast om och i den utsträckning länsstyrelse på given anledning därom för visst fall förordnade. Då landsfiskalerna vore skyldiga att närvara vid vägsyn och ägde åtnjuta ersättning för sina för fullgörande av dylikt uppdrag föranledda resor, borde denna lagändring medföra en nedgång i utgifterna för dylika resor, vilka utgifter bestredes från ifrågasatt anslag. Denna utgiftsminskning hade ansetts kunna uppskattas till i runt tal 50 000 kronor för nästa budgetår. På grund av de från och med innevarande budgetår tillämpade ändringarna i rese-reglementet ävensom de nya automobiltaxorna vore vidare i förhållande till föregående budgetår att räkna med en ytterligare utgiftsminskning av omkring 90 000 kronor.

Jag framhöll härefter i statsverkspropositionen, att anslagets slutliga belopp komme att röna inverkan av resultaten av det då inom socialdepartementet i fråga om polisväsendets organisation pågående utredningsarbetet. Då dessa resultat ännu icke föreläge, borde den slutliga behandlingen av anslagsfrågan tills vidare undanskjutas. Enär emellertid hela den för den ifrågasatta reformen beräknade kostnadsökningen tills vidare ansetts böra hänföras till anslaget till polisväsendet i riket, syntes med ledning av vad i övrigt anförts anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet kunna preliminärt uppskattas till (1 100 000 — 50 000 — 90 000) 960 000 kronor.

Av de särskilda kostnader, som föranledas av det nu framlagda förslaget till ändringar i polisorganisationen, synas allenast de föreslagna traktamentsersättningarna till de nya statspolismännen vara av beskaffenhet att böra utgå ur nu ifrågasatt anslag. Däremot lärer ersättning för den verkliga kostnaden för kost och logi, då sådan helt eller delvis skall utgå, böra bestridas av anslaget till polisväsendet i riket. Traktamentsersättningarna hava beräknats till ett årligt belopp av sammanlagt 117 000 kronor. Det å nästa budgetår belöpande kostnadsbeloppet skulle alltså utgöra hälften härav eller 58 500 kronor. Anslagsbehovet lärer dock kunna uppskattas något lägre, då utbetalningarna till viss del kunna beräknas komma att äga rum först under budgetåret 1933/1934. Försöksvis torde det ökade anslagsbehovet böra uppskattas till 50 000 kronor.

Å andra sidan behöver ej, sedan statspolisorganisationen trätt i kraft, såsom hittills någon del av anslagsbeloppet beräknas till traktamentsersättningar åt reservpolismän. Av uppgifter, som inhämtats från länsstyrelserna, framgår,

att de årliga kostnaderna härför för närvarande utgöra omkring 8 500 kronor. Med hänsyn till att traktamentsersättningar åt reservpolismännen få beräknas utgå under första budgethalvåret, då jämväl torde komma att utbetalas vissa belopp för resor företagna under innevarande budgetår, torde minskningen i medelsbehovet icke böra uppskattas till högre belopp än 2 000 kronor.

På grund av det anförda synes ifrågavarande anslag för nästa budgetperiod böra beräknas till $(960\,000 + 50\,000 - 2\,000)$ 1 008 000 kronor. Sistnämnda belopp torde — i betraktande jämväl av att de motorfordon, varmed statspolisavdelningarna skola utrustas, ej sällan lära komma till gagn för kriminalpolismännen, vilket bör föranleda en viss minskning av kostnaderna för dessa polismäns resor — kunna avrundas nedåt till 1 000 000 kronor. Härav torde förslagsvis 800 000 kronor böra upptagas under posten till resekostnads- och traktamentsersättningar och förslagsvis 200 000 kronor under posten till andra ersättningar.

Därest polisreformen genomföres, böra i 1925 års kungörelse angående ersättning åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet för vissa av deras verksamhet föranledda utgifter m. m. bestämmelser meddelas beträffande traktamentsersättningar till statspolismän. Samtidigt böra i kungörelsen ändringar vidtagas i gällande bestämmelser rörande traktamentsersättningar till reservpolismän. För ändringarnas innebörd har jag förut i dag i annat sammanhang närmare redogjort (se propositionen nr 178 sid. 52). Fråga har emellertid uppkommit om ytterligare ändringar i 1925 års berörda kungörelse, för vilka jag anhåller att nu få redogöra.

*Ändrade
grunder för
reseersätt-
ning åt
fjärdings-
män m. m.*

Enligt 3 § 1 mom. i nämnda kungörelse utgår resekostnadsersättning av statsmedel enligt allmänna resereglementet (däremot icke dagtraktamente), då landsfiskal företager tjänsteresa:

- 1) efter länsstyrelsens kallelse, till och från länsresidensstaden;
- 2) för verkställande av undersökning, varom förmåles i 16 § 1 punkten av förordningen den 16 februari 1864 om nya strafflagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall;
- 3) för förebyggande av brott eller brottslingars efterspanande och gripande;
- 4) för annan undersökning eller utredning med anledning av sådan överträdelse av lag eller allmänna stadganden, som utgör föremål för allmän åklagares beivran;
- 5) för verkställande av beslag eller av kvarstad å tryckt skrift;
- 6) för inställelse vid ting, där landsfiskalen har att å tjänstens vägnar uppvakta;
- 7) för inställelse å plats, där händelse, som stör allmän ordning och säkerhet, inträffat eller i följd av förekomna omständigheter kan befaras;
- 8) för lösdrivares anhållande;
- 9) för verkställande av vägsyn eller formlig efterbesiktning av väg;
- 10) för åtgärd, som ankommer på landsfiskal enligt alkoholistlagen eller sinnessjuklagen;
- 11) för undersökning, som avses i förordningen den 18 juni 1927 om ersätt-

ning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, i 21 § i lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete eller i kungörelsen den 9 november 1928 angående anmälan om olycksfall i arbete m. m.;

12) för undersökning eller utredning enligt lagen den 14 juni 1918 om fattigvården eller lagen den 6 juni 1924 om samhällets barnavård eller för handräckning enligt någon av nämnda lagar;

13) för verkställande av inventering hos landsfiskalen underställt exekutionsbiträde; eller

14) för undersökning eller utredning i fråga rörande mantalsskrivning.

Enligt 2 mom. skall ersättning ej utgå, med mindre väglängden, beräknad på sätt i allmänna resereglementet sägs, utgör minst tre kilometer. — Det bör erinras, att enligt 4 § i allmänna resereglementet resekostnadsersättning utgår med hänsyn tagen till den väg och det färd sätt, som för resan verkligen använts, dock att ersättningen icke må tillgodonjutas med sammanlagt högre belopp än som skulle ha utgått, därest förrättningsmannen begagnat sig av den väg och det färd sätt, som med avseende å resans ändamål samt för åstadkommande av minsta sammanlagda resekostnad eller eljest varit lämpligast.

Enligt 3 mom. åtnjuter landsfiskal jämväl ersättning av statsmedel för särskild utgift, som han, utöver kostnader för eget behov, måst vidkännas för behörigt verkställande av sådan undersökning, utredning eller åtgärd i övrigt, som i 1 mom. sägs.

Enligt 5 § första stycket i samma kungörelse utgår, därest fjärdingsman på grund av stadgande i 7 § första stycket polislagen tjänstgjort *utom det område, för vilket han är anställd*, resekostnads- och traktamentsersättning härför enligt allmänna resereglementet. På grund av andra stycket av samma paragraf gäller vidare att, därest polisman, som är anställd för landstingsområde eller i annat polisdistrikt å landsbygden än med stad jämställd köping, enligt överordnads befallning *inom det område, för vilket han är anställd*, företagit resa för ändamål, som omförmåles i 3 § 1 mom., eller för delgivning av stämning eller föreläggande i brottmål och resan förorsakat polismannen *särskilt stora utgifter*, länsstyrelsen äger, på framställning av polismannen, av statsmedel tilldela honom ersättning för resekostnaden eller någon del därav. Enligt tredje stycket är polisman, som avses i paragrafen, jämväl berättigad till ersättning av statsmedel för särskild utgift, som han, utöver kostnader för eget behov, fått vidkännas för behörigt verkställande av åtgärd av sådan beskaffenhet, att för en för åtgärden erforderlig resa ersättning enligt första eller andra stycket skolat eller kunnat tilläggas polismannen.

Enligt 9 § skall räkning å ersättning till annan befattningshavare än landsfogde eller landsfiskal vara av vederbörande polischef attesterad.

Det kan här anmärkas, att i proposition nr 59 till 1925 års riksdag angående anslag till polisväsendet i riket m. m. yttrades i fråga om polismäns resor inom det egna distriktet bland annat, att det visserligen vore sant, att landsbygdens polismän i stor utsträckning måste befinna sig på rörlig fot, särskilt på grund av den dem åliggande restindrivningen, och att deras löneförmåner måste bestämmas med hänsyn härtill, men att fall dock kunde förekomma, för vilka man icke rättvisligen kunde anse lönen avsedd.

I en till mig ingiven framställning har *Svenska polisförbundet* hemställt, att polisman, anställd för landstingsområde eller i polisdistrikt, som ej utgöres av stad eller köping, måtte, då han inom område, för vilket han är anställd, företagit resa för ändamål, som omförmäles i 3 § i förevarande kungörelse, eller enligt överordnads befallning för delgivning av stämning eller föreläggande i brottmål, erhålla resekostnadsersättning enligt resereglementet, därest väglängden utgör minst tre kilometer, liksom även för särskild utgift, som han utöver kostnader för eget behov fått vidkännas för behörigt fullgörande av tjänsteuppdrag. Såsom skäl härför har anförts huvudsakligen följande.

Den polisman, som visade nit och intresse för tjänsten, måste ofta göra utgifter, som han skulle hava undsluppit, därest han varit mindre nitisk och mindre villig att ingripa. Ofta finge naturligtvis en polisman kännedom om förhållanden, som kunde komma att störa allmän ordning och säkerhet eller vid vilka brott kunde misstänkas komma att förövas men som av polismannen skulle kunna förebyggas, därest han skyndsamt begåve sig till platsen. Begåve han sig då t. ex. i motorfordon omedelbart till platsen, finge han ej gottgörelse för utgiften därför för så vitt icke platsen låge särskilt långt avlägsen. Att detta icke verkade sporrande och uppmuntrande å polismannen, syntes ligga i öppen dag. I stället förelåge det en stark frestelse för honom att till fots eller på annat, mindre kostsamt men även mindre skyndsamt sätt begiva sig till platsen, dit han väl då i regel anlände för sent för att kunna förekomma den befarade störningen av ordningen, eventuellt ett brott. Ett såväl ur rättvise- och billighets-synpunkt för befattningshavaren som även ur ren tjänstesynpunkt avsevärt bättre förhållande skulle utan tvivel ernås, därest bestämmelserna i fråga ändrades därhän, att de bleve analoga med vad som vore stadgat beträffande landsfiskal.

Vidare har *riksförbundet för fjärdingsmän och polismän* i särskild framställning hemställt, att fjärdingsmännen måtte erhålla ersättning för resor i tjänsten i samma omfattning som för landsfiskal är stadgat och att ersättning skulle utbetalas å av landsfiskal attesterad räkning.

I anledning av framställningarna hava yttranden avgivits av länsstyrelserna i samtliga län och av vissa personalorganisationer.

Av yttrandena framgår, att ersättningar jämlikt 5 § andra stycket i nämnda kungörelse endast i något enstaka fall förekommit annorstädes än i Norrland samt i Kopparbergs och Stockholms län.

Länsstyrelserna i *Uppsala, Kronobergs, Blekinge, Kristianstads, Hallands* och *Värmlands* län anse ändrade bestämmelser icke vara erforderliga. Av yttrandena från övriga länsstyrelser, där ifrågakarande ersättningar icke brukat förekomma, må återgivas följande.

Länsstyrelsen i Södermanlands län åberopar ett yttrande av *landsfogden i länet*, vari anføres, att han fått den uppfattningen, att till icke ringa men för fjärdingsmännens polisverksamhet alltför stora svårigheter upprestes mot fjärdingsmännens anspråk på reseersättningar; i själva verket syntes någon befogad invändning icke kunna göras mot riksförbundets hemställan. — *Jämväl länsstyrelsen i Älvsborgs län* anser, att fjärdingsmännen i förevarande avseende böra likställas med landsfiskalerna.

Länsstyrelsen i Östergötlands län anser det, särskilt med hänsyn till polismännens i regel låga avlöning, obetingat önskvärt, att deras rätt till reseersättning utvidgas. För att kunna bedöma, i vilken utsträckning detta, med hänsyn bland annat till de med reformen förbundna ekonomiska uppoffringar-

na för stat eller kommun, lämpligen borde ske, syntes emellertid erfordras en närmare utredning, verkställd efter enhetliga riktlinjer för riket i dess helhet.

Länsstyrelsen i Jönköpings län åberopar yttrande av *landsfogden i länet*, som anför: Därest såsom föreslagits polisman skulle utfå ersättning för tjänsteresor i samma omfattning som landsfiskal komme detta att medföra stora utgifter för staten. Sant vore att en fjärdingsman ibland finge företaga kostsamma resor inom sitt distrikt. I vissa fall ägde han emellertid utfå ersättning. Därutöver syntes sådan ej böra utgå. Emellertid vore det önskvärt, att bestämmelserna om ersättning avfattades något tydligare än vad nu vore fallet.

Länsstyrelsen i Kalmar län: Länsstyrelsen hade intet att erinra mot, att utredning och undersökning i obetydligare brottmål, mantalsskrivnings- och fattigvårdsmål uppdroges åt polismän, varom här vore fråga, vilka för de av uppdraget föranledda resorna borde erhålla ersättning i samma omfattning som för landsfiskal vore stadgat. Då polismännen oftast bodde närmare förrättningsstället, syntes kostnaderna för utredning i dylika ärenden väsentligen kunna nedbringas. Order att verkställa utredning skulle dock lämnas av länsstyrelse, landsfogde eller landsfiskal, vilka i varje särskilt fall borde pröva, om förrättningskostnaderna därigenom kunde nedbringas.

Länsstyrelsen i Gotlands län förmodar, att efter genomförandet av 1925 års polislag reseersättningar skulle ifrågakomma i några större distrikt. Den nuvarande bestämmelsen om ersättning syntes alltför obestämd för att kunna medgiva mera enhetlig tillämpning. Lämpligast syntes vara att ersättning utginge, då resan överstigit viss väglängd, t. ex. 3 mil.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län: Bestämmelserna vore så avfattade, att det vid resas företagande knappast alltid med tillförlitlighet kunde avgöras, huruvida ersättning kunde påräknas. Väl syntes landsbygdens polismän i allmänhet få vidkännas endast ringa kostnader för resor inom distriktet. Som regel användes en vanlig cykel och företoges flera förrättningar av olika slag på samma resa. Emellertid syntes effektiviteten av landsbygdens polisväsen högst väsentligt vara beroende av, att nämnda oklarhet undanröjdes. Då fjärdingsmannen t. ex. erhållit underrättelse om en kollision med motorfordon, måste han, eftersom han kunde befara att icke erhålla ersättning för bilskjuts, antingen gå eller cykla till platsen med påföljd att han som regel komme så sent, att hans uppgift bleve förfelad. Sålunda kunde spåren på marken då redan vara igentrampade, motorfordonen flyttade, de åsna vittnena kunde ha lämnat platsen m. m., allt många gånger till obotlig skada för utredningen. Det syntes därför vara ett berättigat krav, att fjärdingsmannen tillerkändes ersättning för resekostnaderna icke blott då resan förorsakat särskilt stora utgifter utan även vid tjänsteresa av särskilt brådskande art, såsom då det t. ex. gällde skyndsamt efterspaning av brottslingar, avförande till arrestlokal eller inställande inför landsfiskal av anhållen person eller utredning vid trafikolyckor i omedelbart sammanhang med olyckan. Ersättningen borde oavsett väglängden inskränkas att avse den verkliga självkostnaden.

Länsstyrelsen i Skaraborgs län: Ett utvidgande av polismanns rätt till ersättning i den omfattning som föreslagits skulle draga betydliga kostnader och kunde icke anses tillrådligt. Möjligen kunde dock bestämmelserna göras något smidigare till polismännens förmån. Länsstyrelsen ville föreslå att orden »enligt överordnads befallning» utginge och att slutorden i andra stycket erhöles följande lydelse: »och har resan förorsakat polismannen utgifter, äger länsstyrelsen, där så prövas skäligt, av statsmedel tilldela honom ersättning för resekostnaden eller någon del därav».

Länsstyrelsen i Västmanlands län framhåller, att den förevarande frågan bör behandlas med försiktighet. Att medgiva ersättning efter samma grunder som för landsfiskal syntes vara uteslutet. Lämpligaste formen syntes vara ett årligt bidrag i någon form för anskaffande och underhåll av transportme-

del. Ändring i gällande bestämmelser syntes icke böra vidtagas, förrän desamma prövats. Utan olägenhet syntes dock orden »särskilt stora utgifter» kunna ersättas med orden »särskilda utgifter», då ju prövningen i varje särskilt fall ankomme å länsstyrelsen.

Jag övergår härefter till yttrandena från de länsstyrelser, som haft någon praxis i ämnet att åberopa.

I fråga om *Stockholms län* har *landsfogden* i ett till länsstyrelsen avgivet yttrande anfört:

De ersättningar, som hittills begärts, hänförde sig på något undantag när till ett visst landsfiskalsdistrikt. Granskning hade därvid verkställts för utvärderande av, huruvida de uppgivna kostnaderna kunde anses anmärkningsvärt stora i förhållande till sökandens ekonomiska villkor. Under de sista åren syntes knappast ha inkommit någon ansökning om ersättning för ett flertal smärre resor. Länsstyrelsen hade således icke tagit ställning till den tolkning, som landsfogden funnit skälig. Om länsstyrelsen generellt skulle ansluta sig till landsfogdens önskemål, kunde emellertid vissa icke önskvärda konsekvenser inträda. Först och främst finge man väl antaga, att fjärdingsmännens löner utmätts med hänsyn till deras skyldighet att företaga polisresor utan ersättning av statsmedel. Bortföle denna skyldighet, kunde kommunala sparsamhetssträvanden riktas mot fjärdingsmannalönerna. Vidare måste man befara, att polisutredningar skulle i större utsträckning än nu uppdragas åt fjärdingsmän. Länsstyrelsen ansåge emellertid, att vissa normer borde fastställas.

Länsstyrelsen i Stockholms län har härefter framhållit följande.

För närvarande rådde ett osäkerhetstillstånd, som vore föga gägligt för polisverksamheten. Den tolkning av uttrycket »särskilt stora utgifter», som numera gäves å landskontoret i länet, syntes närmast anknyta till förhållandet mellan den särskilda utgiften och befattningens dagavlönning. Emellertid torde det ej saknas fog för att även något beakta summan av mindre utgifter för en viss tidsperiod (månad eller kvartal). I varje fall vore det synnerligen angeläget, att polismännen finge veta vad de hade att rätta sig efter och att normerna bleve lika för dem alla.

Övriga länsstyrelser, där ersättningar i någon avsevärd utsträckning förekommit, uttala sig på följande sätt:

Länsstyrelsen i Kopparbergs län: Vid fjärdingsmäns resor inom distriktet hade en utgift å 20 kronor, undantagsvis lägre belopp, ansetts böra ersättas. Uttrycket »särskilt stora utgifter» vore dunkelt och borde möjligen förtydligas.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län: Ersättningar av förevarande slag hade icke förekommit i någon större utsträckning. De begärda beloppen hade bedömts i förhållande till vederbörande fjärdingsmans dagsinkomst och ersättning hade därför ansetts kunna utbetalas även för i och för sig tämligen obetydliga kostnader, t. ex. i något fall 4 å 5 kronor. Ersättningar hade i allmänhet godkänts för styrkta eller beräknade verkliga kostnader och ej efter resereglementet. — En viktig förutsättning för ett effektivt polisväsende vore otvivelaktigt ett hastigt ingripande och undersökning utan tidsutdräkt. I annat sammanhang hade länsstyrelsen bekräftat riktigheten av ett uttalande av ett av landets större brandförsäkringsföretag, att många eldsvådor icke föranledde polisundersökning på platsen och att detta förhållande sannolikt ofta påverkades av att reseersättning icke kunde med säkerhet påräknas. Ovissheten i fråga om ersättning för utgifter torde mången gång menligt inverka på ef-

fektiviteten av polisväsendet. Länsstyrelsen tillstyrkte, att fjärdingsmän bereddes rätt till reseersättning efter samma grunder som landsfiskaler.

Länsstyrelsen i Västerorrlands län: Länsstyrelsen plägade tillerkänna polisman ersättning för varje resa, som företagits på order av förman, dock givetvis under förutsättning att resan företagits för de ändamål, som angäves i författningen. Ingiven reseräkning granskades först beträffande ändamålet med de företagna resorna å landskansliet, varefter de debiterade beloppen granskades å landskontoret. Ersättning utginge för resa med taxeaomobil, hästskjuts eller omnibus med verkliga kostnaden, eller, om privat motorfordon använts, med 20 öre per km för bil och 10 öre per km för motorcykel samt för resa med cykel, skidor eller sparkstötting med 5 öre per km. Då det syntes rättvist och billigt, att polismännen bereddes reseersättning för direkta utgifter, som resorna försakat, borde enligt länsstyrelsens förmenande frågan härom omedelbart upptagas till närmare utredning.

Länsstyrelsen i Västerbottens län: Billighetskäl talade för att polismän tillerkändes vidgad rätt till reseersättning. Gällande bestämmelser kunde otvivelaktigt leda till att resor, som bort ske, underlåtes eller ordnades på ett ur rättsskyddets synpunkt sett mindre tillfredsställande sätt. Polisförbundets förslag syntes vara det lämpligaste. De ekonomiska konsekvenserna härav vore emellertid svårberäknliga. Enligt hittills tillämpad praxis hade ersättning av ifrågavarande slag betalats: för bilresor, varå kvitto å kostnaden företetts, med det utgivna beloppet; för bilresor i andra fall efter ungefär två kronor per mil; för färd med motorcykel eller efter häst med ungefär en krona per mil; samt vid järnvägsresa med biljettkostnaden.

Länsstyrelsen i Norrbottens län: Nuvarande bestämmelser tarvade helt visst uppmjukning, ej minst ur synpunkten av polisväsendets effektivitet, i det att desamma gjorde polismannen mer eller mindre »orörlig». Länsstyrelsen ansåge sig för närvarande icke kunna tilldela polisman ersättning för resekostnad, som understege 25 kronor. En än så välvillig prövning av ansökningar om ersättning kunde för övrigt icke ersätta en formlig rätt till reseersättning, om än i inskränkt omfattning.

Av personalorganisationerna föreslår *föreningen Sveriges landsfogdar* ej annan ändring i gällande bestämmelser än att föreningen ifrågasätter, om icke statsbidrag med exempelvis $\frac{1}{5}$ av kostnaden skulle kunna utgå till de polisdistrikt, som utrustat fjärdingsman med motorfordon.

Styrelsen för föreningen Sveriges landsfiskaler anför:

Det vore ytterst behöfligt, att polisman, som för polisutredning eller för efterspanande av brottsling och dennes inställande hos uppdragsgivaren nödgades företaga resa eller som efter förmans order eljest ådroge sig utgift för polisresa, bereddes ersättning härför, om väglängden utgjorde minst 3 kilometer. Gällande bestämmelser vore alltför otydliga och hade tillämpats olika i olika län. De nuvarande förhållandena medförde mindre intresse för polisgörömlen och verkade därför menligt på flera områden.

Föreningen Uppsala läns landsfiskaler uttalar i ett till länsstyrelsen i samma län avgivet yttrande, att polisdistrikten på grund av deras skyldighet att ombesörja »anordningar för behörig utrustning av distriktets polisväsen» syntes kunna åläggas att antingen tillhandahålla befattningshavarna erforderliga motorfordon eller till dem utgiva skälig ersättning för hållande av eget, för tjänstens behöriga skötande behöfligt motorfordon, och att därför bestämmelser i ämnet icke syntes behöfliga. Reseersättning i den utsträckning som föreslagits kunde i varje fall icke ifrågakomma.

Sedan denna utredning förebragts, anfördes i en inom socialdepartementet i januari 1932, efter överläggningar med de jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 9 oktober 1931 för biträde med fortsatt behandling av frågan om ändrade bestämmelser beträffande ordningspolisens och kriminalpolisens organisation m. m. tillkallade utredningsmännen, utarbetad promemoria följande.

Den förebragta utredningen torde ge vid handen, att den nuvarande ordningen i förevarande avseende icke är tillfredsställande. De av polisförbundet framhållna missförhållandena hava i stort sett bekräftats genom de avgivna yttrandena, om än givetvis olägenheterna äro mest framträdande i glest befolkade delar av riket med stora distrikt. Att ge landsbygdens polismän rätt till ersättning för tjänsteresor enligt allmänna resereglementet i samma omfattning som landsfiskalerna synes dock vara uteslutet. Säkerligen skulle detta medföra synnerligen avsevärda kostnader och kunna föranleda åtskilliga missbruk. Det torde böra pricipiellt fasthållas, att bekostandet av de mera normala resorna inom distriktet skall ankomma å polismännen och att hänsyn bör tagas till sådana resors omfattning vid bestämmandet av polismännens lön; man kan heller icke bortse från att i många fall de nuvarande lönerna utmåtts med beräknande härav. Man synes således alltjämt få inrikta sig på de fall, då polismännen i ett statligt intresse åsamka sig utgifter utöver vad som faller under den mera normala verksamheten. Även ur denna synpunkt framträda emellertid vissa brister hos de nuvarande ersättningsreglerna, framför allt så, att polismännen ofta icke anse sig kunna företaga en resa med den snabbhet, som kan vara önskvärd. Att detta i all synnerhet för kriminalpolisverksamheten men även för egentlig ordningspolisverksamhet ofta kan vara synnerligen betänkligt, ligger i öppen dag. En ändring lärer alltså böra komma till stånd i samband med avsedda organisatoriska förändringar med syfte att öka polisväsendets effektivitet. Bristen synes i viss mån kunna avhjälpas, om länsstyrelserna — i huvudsaklig överensstämmelse med vad som föreslagits av länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län — bereddnes möjlighet att tilldela polisman å landsbygden ersättning icke blott för det fall att resa inom distriktet på överordnads befallning för vissa angivna ändamål förorsakat särskilt stora utgifter utan jämväl för det fall att polismannen inom distriktet — med eller utan överordnads befallning — företagit resa, som förorsakat särskild utgift i anledning därav att dess företagande med särskild snabbhet varit av nöden. En begränsning torde dock därvid böra ske till resor för sådana ändamål, som avses i 3 § 1 mom. punkterna 3), 4) och 7) d. v. s. de fall, då ett snabbt ingripande kan vara av särskild betydelse för det allmänna. Ehuru ersättnings utbetalande även i dessa fall skulle bliva beroende av prövning av länsstyrelsen för varje särskild gång — med bedömande bland annat med stöd av landsfiskals attest, huruvida »särskild snabbhet varit av nöden» — torde med en dylik bestämmelse en polisman icke behöva tveka att t. ex. vid erhållet telefonmeddelande om en bilolycka eller ett brott, där snabb utredning kan vara av nöden, på skyndsammaste sätt begiva sig till platsen. Ersättning bör i sådana fall utgå även om utgiften icke kan anses »särskilt stor», men länsstyrelsen bör hava fri prövningsrätt jämväl i avseende å beloppets storlek, detta bland annat med hänsyn därtill att det kanske stundom kan vara riktigast att tillerkänna polismannen allenast den merkostnad, som uppstått genom användande av ett snabbare fortskaffningsmedel än normalt kommit i fråga.

Någon beräkning av statsverkets kostnad för den här föreslagna utvidgningen av ersättningsrätten är uppenbarligen icke möjlig att på förhand verkställa. Med den begränsning till brådskande fall, som här gjorts, saknas emellertid anledning antaga, att kostnaden skulle kunna bliva avskräckande. Innan erfa-

renhet vunnits rörande frekvensen av de nya ersättningarna, torde någon höjning av det för reseersättningar av förevarande natur avsedda anslaget icke behöva äga rum.

I utlåtanden, avgivna över promemorians förslag, hava överståthållarämbe- tet, statskontoret och riksräkenskapsverket funnit detsamma icke föranleda någon erinran.

För min del vill jag i denna fråga framhålla, att det av utredningsmännen framlagda förslaget synes innebära möjlighet att mot en för statsverket jämförelsevis ringa kostnad erhålla ett icke oviktigt bidrag till förhöjande av polisorganisationens på landsbygden effektivitet. Såsom antytts redan i förenämnda proposition, nr 178 (sid. 72), angående ändringar i polislagen, förordar jag därför — under förutsättning att riksdagen ej framställer erinran häremot — att de i nu ifrågavarande hänseende gällande bestämmelserna omarbetas i överensstämmelse med promemorians förslag. Någon höjning av ifrågavarande anslag torde i avbidan på erfarenhet i ämnet icke vad angår nästa budgetår i anledning härav behöva äga rum.

I detta sammanhang torde jag få återkomma till ett spörsmål, som jag tidigare i dag berört i samband med frågan om vissa ändringar i polislagen, nämligen om *polisundersökningar vid eldsvådor*. Som jag framhöll, kan möjligen ändring av gällande föreskrifter vara önskvärd i syfte att göra tydligt, att i varje fall då eldsvåda uppkommit polisundersökning bör komma till stånd så snart som möjligt och helst redan medan branden pågår, såframt det icke är uppenbart, att polismyndighets ingripande är opåkallat. Det synes mig kunna ifrågasättas, huruvida icke nämnda syftemål lämpligast kunde vinnas genom ett tillägg till 3 § 1 mom. 3) eller 4) av ifrågavarande kungörelse, varigenom uttryckligen angåves, att landsfiskal, då han företager tjänsteresa för undersökning vid eldsvåda alltid — utom då polisingripande uppenbarligen ej påkallas — äger rätt till reseersättning. På grund av hänvisningen i kungörelsens 5 § till nämnda punkter skulle, sedan 5 § omarbetats på sätt jag nyss angivit, i regel också fjärdingsman äga rätt till ersättning för resekostnaden eller viss del därav, då han med särskild snabbhet företagit resa för dylik undersökning. Att särskild snabbhet i sådana fall, som det här är fråga om, så gott som undantagslöst får anses vara av nöden, synes uppenbart. Någon ökning av anslagsbeloppet torde ej erfordras i anledning av den sålunda i förtydligande syfte ifrågasatta ändringen.

Såsom jag förut erinrat beräknades i årets statsverksproposition anslaget till polisväsendet i riket till 3 700 000 kronor och anslaget till vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet till 960 000 kronor. Sammanlagt uppskattades alltså dessa båda anslag till 4 660 000 kronor. Enligt de beräkningar, jag nu framlagt, bör förstnämnda anslag bestämmas till 3 650 000 kronor och det senare anslaget till 1 000 000 kronor. Anslagen böra alltså upptagas i riksstaten med belopp, som sammanlagt uppgå till 4 650 000 kronor, d. v. s. 10 000 kronor lägre än vad beräknades i statsverkspropositionen.

Av nämnda belopp, 4 650 000 kronor, utgöra i runt tal 940 000 kronor beräknad nettoutgift för de nu ifrågasatta förändringarna i 1925 års polisorganisation beträffande såväl statspolis och reservpolis som kriminalpolis m. m. Motsvarande utgift uppskattades i statsverkspropositionen till 970 000 kronor.

Hemställan. På grund av vad jag här i skilda hänseenden anfört får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att för budgetåret 1932/1933, att utgå enligt av mig förordade ändrade grunder, anvisa

dels till polisväsendet i riket ett extra förslagsanslag
av kronor 3 650 000;
dels ock till vissa ersättningar åt befattningshavare vid
polis- och åklagarväsendet ett extra förslagsanslag
av kronor 1 000 000.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

B. Spångberg.